

ТОЙ, КОГО НІКОЛИ НЕ ЗАБУДЕМО: АНДРІЙ КОСТЕНЕЦЬКИЙ

Шульган Аліна, учениця Сокальського ліцію № 3

Керівник: Корицька Наталія Віталіївна, вчитель правознавства КЗ «Сокальська Мала академія наук імені Ігоря Богачевського»

З 2014 року Україна бере участь національно-визвольній війні проти російського ворога. Втрати, які несе Україна у цій кривавій битві, неможливо виміряти матеріально. Адже важко втрачати майно, домівку, землю, проте нестерпно боляче та жахливо втрачати людей. Захисники та захисниці боронять нашу землю, сім'ї, Батьківщину. Це Герої, подвиг яких не ніколи забудуть майбутні покоління. Одним із тих, хто віддано служив нашій Батьківщині, є вірний син свого народу, борець за справедливість - Костенецький Андрій Ігорович.

Народився Андрій Костенецький 20 листопада 1983 року у селі Свитазів. Його батьки: Костенецький Ігор Васильович і Костенецька Надія Степанівна. Мати Андрія родом із села Свитазів, із працюючої родини. Надія Степанівна працювала на заводі хімічного волокна. Його батько походив із родини вчителів. Працював Ігор Васильович інструктором виробничого навчання в Ільковицькій школі. Зростав Андрій вихованим, добрим, ввічливим, працюючим, завзятим хлопчиком. Мама полюбляла ласкаво називати Андрія снігурем, бо у нього завжди були червоні щічки. Андрій ріс допитливою і цікавою дитиною. Дуже любив ходити з татом на роботу, бо хлопця приваблювали трактори, він завжди заворожено дивився як батько навчає учнів їзді. Андрій також полюбляв проводити час на природі. Коли Андрію виповнилося п'ять з половиною років трагічно загинув його тато. Хлопець залишився напівсиротою і дуже сумував за своїм батьком, якого понад усе любив. Опікою для нього залишилися мама і бабуса.

Швидко промайнули безтурботні дні дитинства в дитячому садку, де Андрійко показав себе допитливою та товариською дитиною. Після садочку Андрій пішов у 1 клас, де першою вчителькою хлопця була Басалик Марія Григорівна. Марія Григорівна згадує, що Андрій був здібним та старанним учнем. Завжди врівноваженим і спокійним, вмів чітко і послідовно висловлювати свою думку. Мав багато друзів, адже відзначався добротою, щирістю, товариськістю, комунікабельністю. Завжди добросовісно виконував усі доручення, любив займатись спортом, неодноразово брав участь у спортивних змаганнях. Був активним учасником позакласних і позашкільних заходів.

Улюбленим заняттям Андрія була рибалка, любов до якої з малечку привив його батько, Ігор Васильович. Саме це зблизило і здружило Андрія з його найкращим другом і сусідом Тарасом Келбою. Тарас Кебла в спогадах говорить, що Андрій був дуже товариською людиною, безвідмовною, коли треба була допомогти, завжди був першим. У старших класах класним керівником Андрія Костенецького була Петрига Катерина Іванівна, яка згадує свого учня як старанну, чесну і принципову людину. Добрим наставником і

порадником для Андрія була його бабуся Костенецька Євгенія Степанівна, яку він дуже любив і поважав. Саме вона вчила його чесності, привітності, працьовитості. Виховувала його вірним і відданим народом України, привила любов до рідної землі. Після закінчення школи Андрій навчався в Сокальському професійному ліцеї, де освоював професію кухаря. Там він проявив себе старанним студентом та добрим другом.

У 2002 році Андрій був призваний на службу в армію, де відзначався своєю відповідальністю, мужністю. Бабуся Євгенія Костенецька згадувала як Андрій часто повторював, що сумлінно і чесно виконуватиме свій військовий обов'язок і ніколи не зрадить український народ. Повернувшись з армії, Андрій Костенецький влаштувався на меблеву фабрику «Летро», де відзначився як цінний працівник, сумлінна і відповідальна людина.

26 серпня 2014 року Андрій Костенецький був призваний на військову службу за мобілізацією Сокальсько – Червоноградським ОРВК. Зі спогадів матері, коли прийшла повістка, Андрій зразу сказав, що не буде «ховатись по кущах», а піде захищати свою землю, свій народ, національні ідеї та відвойовувати цілісність своєї держави. З 26 серпня по 22 вересня проходив військову підготовку в навчальному центрі у місті Великі Мости. Після цього Андрій потрапив в зону АТО. Андрій Костенецький був військовослужбовцем відділення логістики оперативно-бойової прикордонної комендатури Кінологічного навчального центру Західного регіонального управління Державної прикордонної служби України. Побував у Первомайську, Раховому, Водяному, Мар'їнці. Став надійним другом, який завжди був готовий підставити своє плече заради побратимів. Разом з Андрієм військову службу на блокпостах у Донецькій області несли інші військовослужбовці з Сокальщини. Серед них і Угнівський міський голова Михайло Осміловський, котрий зі сльозами на очах розповідав, що Андрій був побратимом з великої літери. Надійний, завжди готовий допомогти, який боровся за свободу і незалежність Батьківщини до останнього подиху.

Зі сльозами на очах мама Надія Степанівна розповідає, що 29 грудня 2014 року її син Андрій в останнє повернувся додому живим. За 10 днів відпустки Андрій хотів побути з своєю родиною. Він мало розповідав про ті події, які йому довелося пережити. Аби не засмучувати маму і стареньких бабусь. Із фронту згадував друзів, веселі випадки, які з ним траплялись. Розповідав про свого нового пернатого друга – майже ручну ворону, яку хлопці підгодовували. Птах настільки звик до людей, що навідувався до них на обід майже кожного дня. Під час відпустки до Андрія завітав учасник бойових дій Степан Михайлович Баран. Заходила сусідка, учениця 6 класу Тетяна Солтишик, яка подарувала Андрію оберіг, виготовлений своїми руками. Перед від'їздом Андрія відвідала односельчанка Ганна Степанівна Боршош, яка підтримала його духовно і матеріально, а також передала солодощі для наших захисників на Схід. Також гостинці для наших захисників передав Степан Шведик. Після таких теплих зустрічей Андрій зрозумів, що він марно ризикує своїм життям, із піднесеним бойовим духом готувався до від'їзду.

Попри усі вмовляння матері, Андрій жодної хвилини не допускав думки аби залишитись дома.

Андрій будував плани на майбутнє. Мріяв після закінчення військової служби завести собі нового чотирилапого друга, так як з дитинства любив собак. Свого улюбленця Тузіка він брав з собою усюди: на рибалку, по гриби в ліс. Мріяв придбати скутер, повернутись на роботу, аби мати змогу допомагати матері.

12 січня 2015 року Андрій Костенецький знову вирушив у зону бойових дій. Приїхавши на місце, він зателефонував мамі, заспокоюючи її, що все добре. 16 січня 2015 року біля 11 години ранку Надія Степанівна вже востаннє почула голос свого сина. Він ще бадьоро запитував про їхні справи, цікавився що нового в селі, передав усім привіт. 17 січня 2015 року несподівано для всіх у село Свитазів прийшла жаклива звістка про трагічну загибель Андрія. Мати до останнього не вірила, що це трапилось з її сином. На превеликий жаль, остання надія матері розтанула, коли її Андрійко повернувся до рідного села у труні. Розтанули всі мрії матері одружити свого Андрійка, дочекатись онуків.

18 січня усі небайдужі вийшли, аби в останнє зустріти Героя України, в останнє провести його до батьківської хати. Прощались з Андрієм в день Водохреща. Незважаючи на холодний, святковий день батьківське подвір'я не змогло вмістити всіх тих, хто прийшов попрощатись і відати шану герою. Односельчани, однокласники, представники духовенства, влади, громадських організацій і всі небайдужі люди, провели загиблого воїна в останню путь під вигуки «Герої не вмирають!». На честь пам'яті Героя Андрія Костенецького 20 листопада 2016 року його однокласники, побратими по службі відкрили меморіальну дошку, яку розмістили на будівлі Ільковицького НВК. Саме в цей день він би відзначив 33-річчя з дня народження.

Доля Андрія Костенецького – це доля багатьох молодих хлопців, які загинули, захищаючи свою Батьківщину, захищаючи нас з вами, українців. Прості українські хлопці, які були далекі від думок, що їм теж, як дідам прийдеться брати в руки зброю. Андрій Костенецький був і залишиться у серцях мільйонів українців справжнім сином свого народу, патріотом, який у важкий для своєї країни час, не роздумуючи і усвідомлюючи відповідальність перед Батьківщиною і родиною, віддав своє молоде життя за єдину та незалежну українську державу. Пам'ять про Героя буде вічно жити в наших серцях.







